

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

9. veebruar 2023*

Eelotsusetaotlus – Tarbijakaitse – Direktiiv 2014/17/EL – Elamukinnisvaraga seotud tarbijakrediidilepingud – Artikli 25 lõige 1 – Krediidi ennetähtaegne tagasimaksmine – Tarbija õigus krediidi kogukulu vähendamisele summas, mis vastab lepingu järelejäänud kestuse jooksul tasumisele kuuluvatele intressile ja kuludele – Artikli 4 punkt 13 – Mõiste „krediidi kogukulu tarbijale“ – Lepingu kestusest sõltumatud kulud

Kohtuasjas C-555/21,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Oberster Gerichtshofi (Austria kõrgeim üldkohus) 19. augusti 2021. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 9. septembril 2021, menetluses

UniCredit Bank Austria AG

versus

Verein für Konsumenteninformation,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president K. Jürimäe, kohtunikud M. Safjan (ettekandja), N. Piçarra, N. Jääskinen ja M. Gavalec,

kohtujurist: M. Campos Sánchez-Bordona,

kohtusekretär: ametnik S. Beer,

arvestades kirjalikku menetlust ja 7. juuli 2022. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- UniCredit Bank Austria AG, esindajad: *Rechtsanwälte* M. Kellner ja F. Liebel,
- Verein für Konsumenteninformation, esindajad: *Rechtsanwälte* A.-M. Kosesnik-Wehrle ja S. Langer,
- Saksamaa valitsus, esindajad: J. Möller ja M. Hellmann,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

– Itaalia valitsus, esindaja: G. Palmieri, keda abistas *avvocato dello Stato* G. Rocchitta,
– Euroopa Komisjon, esindajad: G. Goddin, B.-R. Killmann ja H. Tserepa-Lacombe,
olles 29. septembri 2022. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,
on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb küsimust, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. veebruari 2014. aasta direktiivi 2014/17/EL elamukinnisvaraga seotud tarbijakrediidilepingute kohta ning millega muudetakse direktiive 2008/48/EÜ ja 2013/36/EL ja määrust (EL) nr 1093/2010 (ELT 2014, L 60, lk 34) artikli 25 lõiget 1.
- 2 Taotlus on esitatud UniCredit Bank Austria AG (edaspidi „UCBA“) ja Verein für Konsumenteninformation (edaspidi „VKI“) vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab UCBA poolt kinnisvaralaenulepingutes niisuguse tüüptingimuse kasutamist, milles on nähtud ette, et kui tarbija maksab laenu enne tähtaega tagasi, siis ei maksta talle laenu kestusest sõltumatut käsitlustasu tagasi.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Direktiiv 2008/48/EÜ

- 3 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. aprilli 2008. aasta direktiivi 2008/48/EÜ, mis käsitleb tarbijakrediidilepinguid ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 87/102/EMÜ (ELT 2008, L 133, lk 66), artiklis 3 „Mõisted“ on sätestatud:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

- g) „krediidi kogukulu tarbijale“ – kõik kulud, kaasa arvatud intress, lepingutasud, maksud ja mis tahes muud tasud, mida tarbija on kohustatud seoses krediidilepinguga maksma ja mis on krediidiandjale teada, välja arvatud notaritasud; krediidilepinguga seotud kõrvalteenuste kulud, eelkõige kindlustusmaksed, kuuluvad samuti nende hulka, kui krediidi saamiseks või krediidi saamiseks reklaamitavatel lepingutingimustel on lisaks kohustuslik teenuste osutamise lepingu sõlmimine;

[...]“.

4 Direktiivi 2008/48 artikli 16 „Krediidi ennetähtaegne tagastamine“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Tarbijal on õigus osaliselt või täielikult täita oma krediidilepingust tulenevad kohustused igal ajal. Sellistel juhtudel tuleks õiglaselt vähendada tarbija krediidi kogukulu, mis koosneb intressist ja kuludest lepingu järelejäänud kestuse jooksul.“

Direktiiv 2014/17

5 Direktiivi 2014/17 põhjendused 15, 19, 20, 22 ja 50 on sõnastatud järgmiselt:

„(15) Käesoleva direktiivi eesmärk on tagada kinnisvarakrediidilepinguid sõlmivatele tarbijatele kõrgetasemeline kaitse. [...]

[...]

(19) Õiguskindluse tagamiseks peaks liidu õigusraamistik elamukinnisvaraga seotud krediidilepingute valdkonnas olema kooskõlas [Euroopa Liidu] muude õigusaktidega ning täiendama neid, eelkõige tarbijakaitse ja usaldatavusnõuete täitmise järelevalve valdkonna õigusaktidega. [...]

(20) Selleks et tagada tarbijatele krediidi valdkonnas sidus raamistik ning vähendada krediidiandjate ja -vahendajate halduskoormust, peaks käesoleva direktiivi struktuur järgima võimalusel direktiivi [2008/48] struktuuri[...].

[...]

(22) Samal ajal tuleb arvesse võtta elamukinnisvaraga seotud krediidilepingute eripära, millega on põhjendatud erineva lähenemisviisi kasutamine. [...]

[...]

(50) Krediidi kogukulu tarbijale peaks hõlmama kõiki kulusid, mida tarbija kannab seoses krediidilepinguga ja mis on krediidiandjale teada. Selle hulka peaksid seepärast kuuluma intress, komisjonitasud, maksud, kredidivahendajate tasud, hüpoteeklaenu korral kinnisvara hindamise kulud, ja mis tahes muud tasud peale notaritasude, mida tuleb maksta krediidi saamiseks (näiteks elukindlustus) või krediidi saamiseks pakutaval tingimustel (näiteks tulekahjukindlustus). [...] Krediidi kogukulu tarbijale ei peaks hõlmama kulusid, mida tarbija kannab seoses kinnisvara või maa ostmisega, näiteks seotud maksud ja notarikulud või maa kinnistamise kulud. [...]“.

6 Direktiivi artiklis 1 „Reguleerimise“ on sätestatud:

„Käesoleva direktiiviga kehtestatakse ühine raamistik, millega reguleeritakse liikmesriikide õigus- ja haldusnormide teatavaid aspekte selliste lepingute puhul, mis hõlmavad tarbijatele hüpoteegiga tagatud krediidi andmist või on muul viisil seotud elamukinnisvaraga, sealhulgas kohustust teostada enne krediidi andmist kredidivõimelisuse hindamine, töötamaks välja tõhusad elamukinnisvaraga seotud krediidi andmise standardid liikmesriikides, ning millega reguleeritakse teatavaid usaldatavus- ja järelevalvenõudeid, sealhulgas kredidivahendajate, määratud esindajate ja mittekrediidiasutuste asutamist ja järelevalvet käsitlevaid nõudeid.“

7 Selle direktiivi artiklis 4 „Mõisted“ on ette nähtud:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

[...]

13) „krediidi kogukulu tarbijale“ – krediidi kogukulu tarbijale direktiivi [2008/48] artikli 3 punkti g mõistes, sealhulgas kinnisaja hindamise kulu, kui selline hindamine on vajalik krediidi saamiseks, kuid välja arvatud kinnisaja omandiõiguse ülemineku registreerimise tasud. Siia hulka ei kuulu tasud, mida tarbija maksab krediidilepingus sätestatud kohustuste täitmata jätmise eest;

[...]“.

8 Direktiivi artikli 14 „Lepingueelne teave“ lõigetes 1 ja 2 on ette nähtud:

„1. Liikmesriigid tagavad, et krediidiandja ja asjakohasel juhul kredidivahendaja või määratud esindaja annab tarbijale isikupärastatud teavet, mida on vaja turul pakutavate krediitoodete võrdlemiseks, nendega kaasnevate tagajärgede hindamiseks ja krediidilepingu sõlmimise kohta teadliku otsuse tegemiseks:

a) asjatu viivitusega pärast seda, kui tarbija on andnud vajaliku teabe oma vajaduste, finantsolukorra ja eelistuste kohta vastavalt artiklile 20, ning

b) aegsasti enne seda, kui krediidileping või pakkumine muutub tarbija jaoks siduvaks.

2. Lõikes 1 osutatud isikupärastatud teave, mis esitatakse paberil või muul püsival andmekandjal, antakse II lisas esitatud Euroopa standardinfo teabelehel [(FISE)].“

9 Direktiivi 2014/17 artikli 25 „Krediidi ennetähtaegne tagasimaksmine“ lõikes 1 on ette nähtud:

„Liikmesriigid tagavad, et tarbijal on õigus täita krediidilepingust tulenevad kohustused täielikult või osaliselt enne kõnealuse lepingu kehtivuse lõppu. Sellistel juhtudel on tarbijal õigus sellele, et vähendatakse krediidi kogukulu tarbijale, mis hõlmab laenuintressi ja kulude vähendamist lepingu järelejäanud kestuse jooksul.“

10 Direktiivi artiklis 41 „Käesoleva direktiivi imperatiivsus“ on sätestatud:

„Liikmesriigid tagavad järgmist:

[...]

b) nende poolt käesoleva direktiivi ülevõtmisel vastu võetud meetmete täitmisest ei saa kõrvale hoiduda viisil, mille tulemusena kaotaksid tarbijad neile käesoleva direktiiviga antud kaitse, kasutades selleks lepingute sõnastust, eelkõige lisades käesoleva direktiivi kohaldamisalasse jäävad krediidilepingud krediidilepingutesse, mille olemus või eesmärk võimaldab kõnealuste meetmete kohaldamist vältida.“

Austria õigus

- 11 26. novembri 2015. aasta föderaalsete hüpoteek- ja kinnisvarakrediitdilepingute ning muude tarbijakrediitdilepingute seaduse (Bundesgesetz über Hypothekar- und Immobilienkreditverträge und sonstige Kreditierungen zu Gunsten von Verbrauchern) (*BGBI. I*, 135/2015) kuni 31. detsembrini 2020 kehtinud redaktsiooni (*BGBI. I*, 93/2017) § 20 „Ennetähtaegne tagasimaksmine“ lõikes 1 oli ette nähtud:

„Krediidisaajal on igal ajal õigus maksta krediidisumma tagasi osaliselt või tervikuna enne tähtaega. Kui enne tähtaega makstakse tagasi kogu laenusumma koos intressiga, siis loetakse, et krediitdileping on üles öeldud. Ennetähtaegse tagasimaksmise korral väheneb krediidisaaja poolt tasumisele kuuluv intress vastavalt vähenenud krediidijäägile ja vajaduse korral proportsionaalselt lepingu lühenenud kestusele; lepingu kestusest sõltuvad kulud vähenevad proportsionaalselt.“

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

- 12 Tarbijakaitseühendus VKI esitas Austria tsiviilkohtutele hagi, paludes kohustada krediidiasutust UCBA-d lõpetama direktiivi 2014/17 kohaldamisalasse kuuluvate hüpoteegiga tagatud krediitdilepingute sõlmimisel teatava tüüptingimuse kasutamine. Nimetatud tingimuses on ette nähtud, et kui tarbija maksab laenu enne tähtaega tagasi, vähendatakse intressi ja lepingu kestusest sõltuvaid kulusid proportsionaalselt, samas kui „lepingu kestusest sõltumatut käsitlustasu ei maksta isegi mitte proportsionaalselt tagasi“.
- 13 VKI leiab, et selline tingimus on vastuolus direktiivi 2014/17 artikli 25 lõikega 1, milles on nähtud ette tarbija õigus krediidi kogukulu vähendamisele krediidi ennetähtaegse tagasimaksmise korral. Ta viitab sellega seoses 11. septembri 2019. aasta kohtuotsusele *Lexitor* (C-383/18, EU:C:2019:702), milles Euroopa Kohus otsustas, et direktiivi 2008/48 artikli 16 lõiget 1, mis näeb ette sellise õiguse tarbijakrediitdilepingute valdkonnas, tuleb tõlgendada nii, et see õigus hõlmab kõiki tarbijalt nõutud tasusid.
- 14 Esimese astme kohus jättis VKI hagi rahuldamata põhjendusel, et direktiiviga 2014/17 on kehtestatud teistsugune süsteem kui direktiiviga 2008/48. Need kaks direktiivi erinevad eelkõige mõiste „krediidi kogukulu tarbijale“ poolest, mida ennetähtaegse tagasimaksmise korral vähendatakse.
- 15 Apellatsioonikohus muutis seda kohtuotsust, asudes seisukohale, et direktiivi 2008/48 artikli 16 lõiget 1 ja direktiivi 2014/17 artikli 25 lõiget 1 tuleb nende peaaegu identse sõnastuse tõttu tõlgendada ühtemoodi. Arvestades 11. septembri 2019. aasta kohtuotsust *Lexitor* (C-383/18, EU:C:2019:702), ei ole direktiivi 2014/17 põhjal võimalik järeldada, et krediitdilepingu kestusest sõltumatud kulud ei kuulu proportsionaalselt hüvitamisele.
- 16 UCBA esitas kassatsioonkaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule, Oberster Gerichtshofile (Austria kõrgeim üldkohus), kes leiab, et apellatsioonikohtu lähenemisviis ei ole sugugi ilmselge.
- 17 Eelotsusetaotluse esitanud kohtu sõnul võib tõepoolest asuda seisukohale, et arvestades nende kahe sätte peaaegu identset sõnastust ning mõlema direktiivi ühist eesmärki tagada tarbijate kaitse kõrge tase, tuleb direktiivi 2014/17 artikli 25 lõiget 1 tõlgendada samamoodi nagu direktiivi 2008/48 artikli 16 lõiget 1.

- 18 Direktiiviga 2008/48 reguleeritud tarbijakrediidilepingutel on siiski märkimisväärseid erinevusi võrreldes hüpoteegiga tagatud või kinnisvaraga seotud krediidilepingutega, mida reguleerib direktiiv 2014/17, sest viimati nimetatud lepingud sisaldavad üldiselt arvukaid lepingu kestusest sõltumatuid tasusid, mille summat krediidiasutus tegelikult ei kontrolli. Siinkohal viitab eelotsusetaotluse esitanud kohus eelkõige kuludele seoses kinnisasja hindamisega, allkirja õigsuse tõestamisega hüpoteegi kandmisel kinnistusraamatusse, taotlusega seada loovutamise või pantimise puhuks eelisõigus ning hüpoteegi kinnistusraamatusse kandmise taotluse registreerimisega.
- 19 Lisaks, mis puudutab lepingu kestusest sõltumatuid kulusid direktiivi 2014/17 raames, siis ei ole krediidiandjal mingit lepingulist manööverdamisruumi, et kvalifitseerida need tasud ümber kuludeks, mis sõltuvad lepingu kestusest. Sellega seoses kontrollivad Austria kohtud vajaduse korral ümberkvalifitseerimise teel, kas teatavad tarbijalt nõutavad tasud vastavad tasule kapitali ajutise kasutamise eest või kas nende eesmärk on hüvitada krediidiandja sooritus, mis ei sõltu lepingu kestusest.
- 20 Neil asjaoludel otsustas Oberster Gerichtshof (kõrgeim üldkohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas [direktiivi 2014/17] artikli 25 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus liikmesriigi õigusnorm, mis näeb ette, et kui krediidisaja kasutab krediidisumma osaliselt või täielikult ennetähtaegse tagasimaksmise õigust, siis vähenevad krediidisaja poolt tasumisele kuuluv intress ja lepingu kestusest sõltuvad kulud proportsionaalselt, kuid lepingu kestusest sõltumatute kulude puhul ei ole seda ette nähtud?“

Eelotsuse küsimuse analüüs

- 21 Oma küsimusega palub eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt selgitada, kas direktiivi 2014/17 artikli 25 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riigisisised õigusnormid, mis näevad ette, et tarbija õigus krediidi kogukulu vähendamisele krediidi ennetähtaegse tagasimaksmise korral hõlmab üksnes intresse ja kulusid, mis sõltuvad krediidi kestusest.
- 22 Nimetatud sättes on ette nähtud, et liikmesriigid peavad tagama, et tarbijal on õigus täita krediidilepingust tulenevad kohustused täielikult või osaliselt enne kõnealuse lepingu kehtivuse lõppu. Sellisel juhul on tarbijal õigus sellele, et vähendatakse krediidi kogukulu tarbijale, mis hõlmab krediidiintressi ja kulude vähendamist lepingu järelejäänud kestuse jooksul.
- 23 Mis puudutab esiteks kulusid, mida „krediidi kogukulu tarbijale“ võib hõlmata, siis on liidu seadusandja valinud selle mõiste laia määratluse.
- 24 Nimelt tuleneb direktiivi 2014/17 artikli 4 punktist 13 koostoimes direktiivi 2008/48 artikli 3 punktiga g, et mõiste „krediidi kogukulu tarbijale“ selle sätte tähenduses hõlmab kõiki kulusid, mida tarbija peab krediidilepingu alusel maksma ja mis on krediidiandjale teada. Nagu direktiivi 2014/17 põhjenduses 50 on märgitud, on sõnaselgelt välja jäetud ainult notarikulud, kinnisasja omandiõiguse üleminekuga seotud registreerimiskulud, nagu kinnistusraamatusse kandmise kulud ja sellega seotud lõivud, ning kulud, mida tarbija peab krediidilepingus ette nähtud kohustuste täitmata jätmise korral kandma.

- 25 Seega peab eelotsusetaotluse esitanud kohus kontrollima, kas tema mainitud ja käesoleva kohtuotsuse punktis 18 osutatud kulude liigid kuuluvad kulude hulka, mida tarbija peab põhikohtuasjas kõne all oleva krediidilepinguga seoses kandma ning mis on krediidiandjale teada eelkõige direktiivi 2014/17 artikli 4 punktis 13 ja direktiivi 2008/48 artikli 3 punktis g sõnaselgelt nimetatud juhtudel, ning kas need kuuluvad vajaduse korral eelmises punktis kokku võetud erandite, eelkõige notarikulude alla.
- 26 Mis puudutab teiseks direktiivi 2014/17 artikli 25 lõikes 1 kasutatud mõiste „vähenda[da] krediidi kogukulu tarbijale“ ulatust, siis on Euroopa Kohus 11. septembri 2019. aasta kohtuotsuse Lexitor (C-383/18, EU:C:2019:702) punktides 24 ja 25 seoses direktiivi 2008/48 artikli 16 lõikega 1 juba tõdenud, et selles sättes sisalduv viide „lepingu järelejäänud kestuse[le]“ ja selle sätte eri keeleversioonide võrdlev analüüs ei võimalda kindlaks teha asjaomases sättes ette nähtud vähendamise täpset ulatust. Euroopa Kohus järeldeb sellest kõnealuse kohtuotsuse punktis 26, et vastavalt tema väljakujunenud kohtupraktikale tuleb seda sätet tõlgendada, lähtudes selle kontekstist ning selle õigusaktiga taotletavatest eesmärkidest, mille osa see säte on.
- 27 Direktiivi 2014/17 artikli 25 lõige 1 on sõnastatud peaaegu identselt direktiivi 2008/48 artikli 16 lõikega 1, mistõttu tuleb asuda seisukohale, et ainuüksi selle sätte sõnastus ei võimalda kindlaks määrata asjaomases sättes ette nähtud vähendamise täpset ulatust. Seega tuleb vastavat sätet tõlgendada selle konteksti ja vastava õigusaktiga taotletavaid eesmärke arvestades, mille osa asjaomane säte on.
- 28 Sellega seoses nähtub direktiivi 2014/17 põhjendustest 19 ja 20, et õiguskindluse tagamiseks peaks nimetatud direktiiv olema kooskõlas muude tarbijakaitse valdkonna õigusaktidega ning täiendama neid. Siiski nähtub selle direktiivi põhjendusest 22, et arvesse tuleb võtta elamukinnisvaraga seotud krediidilepingute erisusi, millega on erisugune lähenemisviis põhjendatud.
- 29 Peale selle tuleb meelde tuletada, et direktiivi 2014/17 artikli 1 kohaselt koostoimes põhjendusega 15 kehtestatakse sellega ühine raamistik, millega reguleeritakse liikmesriikide õigus- ja haldusnormide teatavaid aspekte selliste lepingute puhul, mis hõlmavad tarbijatele hüpoteegiga tagatud krediidi andmist või on muul viisil seotud elamukinnisvaraga, et tagada tarbijatele kõrgetasemeline kaitse (vt selle kohta 15. oktoobri 2020. aasta kohtuotsus Association française des usagers de banques, C-778/18, EU:C:2020:831, punkt 34).
- 30 Tuleb aga tõdeda, nagu ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 69 sisuliselt osutas, et direktiivi 2014/17 artikli 25 lõikes 1 ette nähtud vähendamise õiguse eesmärk ei ole asetada tarbijat olukorda, milles ta oleks olnud, kui krediidileping oleks sõlmitud lühemaks ajaks, väiksema summa kohta või üldisemalt teistel tingimustel. Eesmärk on hoopis kohandada lepingut vastavalt ennetähtaegse tagasimaksmise asjaoludele.
- 31 Neil asjaoludel ei saa see õigus hõlmata kulusid, mis sõltumata lepingu kestusest on jäetud tarbija kanda kas laenuandja või kolmandate isikute kasuks seoses teenustega, mis on ennetähtaegse tagasimaksmise ajaks juba täiel määral osutatud.
- 32 On tõsi, et direktiivi 2008/48 kontekstis on Euroopa Kohus otsustanud, et tarbija krediidi kogukulu vähendamise õiguse tõhusus väheneks, kui seda vähendamist saaks piirata üksnes selliste kulude arvesse võtmisega, mida krediidiandja nimetab lepingu kestusest sõltuvaks, kuna tasud ja nende jaotuse määrab ühepoolselt kindlaks pank ning kulude eest arvete esitamine võib sisaldada teatavat kasumimarginaali. Kui piirduda krediidi kogukulu vähendamisel üksnes kuludega, mis on sõnaselgelt seotud lepingu kestusega, kaasneks sellega oht, et tarbija suhtes

kohaldatakse krediidilepingu sõlmimise ajal suuremat ühekordset tasu, sest laenuandja püüaks vähendada miinimumini neid kulusid, mis sõltuvad lepingu kestusest (vt selle kohta 11. septembri 2019. aasta kohtuotsus Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, punktid 31 ja 32).

- 33 Sellega seoses on Euroopa Kohus rõhutanud, et nimetatud direktiivi raames on krediidasutustel oma arvete esitamisel ja sisemises korralduses manööverdamisruumi, mistõttu on tarbijal või kohtul praktikas väga keeruline määrata objektiivselt kindlaks lepingu kestusega seotud kulusid (vt selle kohta 11. septembri 2019. aasta kohtuotsus Lexitor, C-383/18, EU:C:2019:702, punkt 33).
- 34 Sellega seoses on siiski oluline meelde tuletada, et direktiivi 2014/17 artikli 14 lõigete 1 ja 2 kohaselt on krediidiandja või vajaduse korral krediidivahendaja või tema määratud esindaja kohustatud andma tarbijale lepingueelset teavet selle direktiivi II lisas sätestatud Euroopa standardinfo teabelehe (FISE) abil. Sellel lehel on esitatud tarbija poolt makstavate tasude jaotus vastavalt sellele, kas tegemist on korduvate tasudega või mitte.
- 35 Selline tarbija makstavate tasude standardne jaotus vähendab märkimisväärselt krediidasutuste manööverdamisruumi nende arvete esitamisel ja sisemises korralduses ning võimaldab nii tarbijal kui ka liikmesriigi kohtul kontrollida, kas teatavat liiki tasu on objektiivselt seotud lepingu kestusega.
- 36 Järelikult ei saa krediidiandja kuritarvitusliku käitumise oht, millele on viidatud käesoleva kohtuotsuse punktides 32 ja 33 osutatud kohtupraktikas, põhjendada seda, et kulusid, mis ei sõltu lepingu kestusest, on direktiivi 2014/17 artikli 25 lõikes 1 ette nähtud krediidi kogukulu vähendamise õigusega hõlmatud.
- 37 Sellega seoses on siiski oluline meelde tuletada, et direktiivi 2014/17 alusel tarbijatele antud kaitse tagamiseks on direktiivi artikli 41 punktis b pandud liikmesriikidele kohustus tagada, et nende poolt direktiivi ülevõtmiseks võetud meetmetest ei saaks kõrvale hoida viisil, mis võib viia selleni, et tarbija kaotab lepingu sõnastuse tõttu selle direktiiviga antud kaitse.
- 38 Selle kaitse tagamiseks peavad liikmesriigi kohtud tagama, et tasud, mis tarbijal tuleb olenemata krediidilepingu kestusest tasuda, ei kujuta endast objektiivselt krediidiandja tasu selle lepingu esemeks oleva kapitali ajutise kasutamise eest või teenuste eest, mida tuleks tarbijale ennetähtaegse tagasimaksmise seisuga veel osutada. Krediidiandja on kohustatud sellega seoses välja tooma, kas asjaomased tasud on korduvad või mitte.
- 39 Kõiki eeltoodud põhjendusi arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata, et direktiivi 2014/17 artikli 25 lõiget 1 tuleb tõlgendada nii, et sellega ei ole vastuolus riigisisised õigusnormid, mis näevad ette, et tarbija õigus krediidi kogukulu vähendamisele krediidi ennetähtaegse tagasimaksmise korral hõlmab üksnes intresse ja kulusid, mis sõltuvad krediidi kestusest.

Kohtukulud

- 40 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 4. veebruari 2014. aasta direktiivi 2014/17/EL elamukinnisvaraga seotud tarbijakrediidilepingute kohta ning millega muudetakse direktiive 2008/48/EÜ ja 2013/36/EL ja määrust (EL) nr 1093/2010 artikli 25 lõiget 1

tuleb tõlgendada nii, et

sellega ei ole vastuolus riigisisese õigusnormid, mis näevad ette, et tarbija õigus krediidi kogukulu vähendamisele krediidi ennetähtaegse tagasimaksmise korral hõlmab üksnes intresse ja kulusid, mis sõltuvad krediidi kestusest.

Allkirjad